

VINKO BITENC: UKRABLJENI KRAJEVIČ PRAVLICA

9.

Močan sunek je princa zbudil iz spanja. Pomel si je oči, pogledal okrog sebe. Bil je že dan. Daleč na vzhodu se je dvigala iz morja velika sončna obla. Zlati prameni so se lomili v vodi, morje je bilo vsenaokrog krvavordeče, kakor da pretaka sonce svojo srčno kri.

Princ se je zavedel svojega žalostnega položaja. Pričenja se novi dan — kakšna razočaranja in bolesi mu bo pač prinesel?

Pred njim se je razprostirala samotna dolga obala Balearskih otokov. Začudeno je gledal princ visoke skalnate robove, ki so se dvigali v ozadju. Ah, to niso griči njegove domovine, to niso vrhovi gorovja Montes de Toledo! Neznani, tuj mu je ta svet, kamor ga tirajo ti brezsrčni možje, ki jih ne gane nobena njegova prošnja, ki nimajo srca in duše v sebi.

Bolj in bolj se je ladja približevala obali. Prinčevo srce je objelo neizmerno domotožje. Kje so bele palače, kje je mesto Toledo, njegov predragi rojstni kraj? Mrtva, prazna in zapuščena je obala, nikjer ni videti hiše, ne prijazne ceste, ob kateri rastejo košata pomarančna in oljčna drevesa. Le tuintam se na skali dviga kaka palma in nizko grmičje čepi na pustih pečinah.

Jadrnica je zavila v ozko, skalnato zaseko. Tam je bilo priklenjenih na verigah več čolnov.

Pristanišče morskih roparjev!

Več moških, nekaj žensk in otrok je mahalo prihajajoči ladji v pozdrav.

Morski roparji so si izbrali za svojo luko vedno kako najsamotnejšo obalo, daleč od mesta in človeških bivališč, zato so bili popolnoma varni pred zasledovanjem svojih sovražnikov.

Svoja skrivališča pa so imeli više gori nad obalo v skalnatih duplinah in so tako nalikovali pticam ujedam, ki si delajo svoja gnezda med skalami visokih gora.

Jadrnica se je zasedrila, krmilar je spustil sidro v morje. S krova so potegnili na obalo široko leseno brv, po kateri so se izkrcali najprej vsi morski roparji, nato pa poglavar Esmeraldo s princem. Z velikim hrupom so pozdravljale ženske svoje može, otroci svoje očete.

Ko je stopil poglavar Esmeraldo na obalo, so se vsi spoštljivo umaknili. On ni imel žene in otrok, da bi ga pozdravili; vsi ti njegovi privrženci pa so ga počastili s tem, da so umolknili.

Ženske in otroci so z velikim zanimanjem in radovednostjo opazovali mladega, lepega princa v krasni, z zlatom vezeni obleki, po noši mavriških knezov.

Napol nagi, bosi paglavci so obkolili princa, ki je nezaupljivo motril njih surove, divje obraze.

»Nekaj mož naj pospravi z ladje preostali živež, vsi drugi pa domov po svojih opravilih.«

Molče so vsi poslušali ta ukaz Esmeraldov in se pričeli razhajati.

Ozka steza je vodila med skalami navkreber. Drug za drugim, v dolgi vrsti so stopali po stezi navzgor, moški, ženske in otroci.



Zadnji je bil Esmeraldo, pred njim pa je z majhnimi, trudnimi koraki stopal princ.

Med skalami, visoko nad morjem, se je razprostirala zelena ravnina, na kateri so rastle palme, smokve, pomarančna in oljčna drevesa. Bil je to pravi paradiž med skalami, ki si ga ne bi mogel nihče predstavljati med temi skalnatimi grebeni.

Tu je bilo bivališče morskih roparjev.

Prebivali so v velikih skalnatih duplinah, izklesanih v živo skalo. Tam so bili varni pred vremenskimi neprilikami in pred svojimi sovražniki.

Ko so dospeli na vrh, je princ razprostrl roke, kakor bi hotel objeti vso to prirodno lepoto.

»Vsaj nekaj spomina na moj dom!«

Esmeraldo je opazil tih, otožen nasmeh na prinčevem obrazu in je rekel:

»Vidiš, don Fernando, vse to bo lahko nekoč tvoje, vsemu boš ti gospodar...«

Princu pa se je takoj zresnil obraz.

»Ne maram — domov hočem, k očetu!«

»To bomo še videli,« je zamrmral Esmeraldo.

Z visoke palme se je začul rezek vrisk. Princ se je ozrl kvišku in zapazil med širokimi listi — opico, ki je s sprednjima nogama držala velik kokosov oreh.

Presenečen je gledal princ ta prizor.

»Diki!«

»Tvoja opica Diki se zabava zdaj v palači tvojega očeta, ta tu pa spada med opice, ki žive na tem otoku. Lahko se jih boš še nagledal, vsak dan prihajajo k nam na obisk.«

To hudomušno pojasnilo Esmeraldovo je princa silno potrlo. Bogve, če jo bo še kdaj videl — svojo opico Diki!

Majhni ptički, krasnobarvni kolibriji, so med cvetočimi pomarančnimi drevesi peli svoje jutrnje pesmi; živopisani metulji so sedali na cvetove, vse ozračje je duhtelo od vonja dreves, trave in cvetlic!

Tam doli pa morje, še vse mlado in prerojeno od prvih sončnih žarkov, ki ga prepletajo z zlatimi nitmi.

A princ ni videl te krasote. V njegovo srce sta se naselila žalost in domotožje ...

(Dalje v prihodnjem letniku.)

VIHARNA NOČ

ANDREJ RAPČ

„Mama, glej, kako temno in jezno
se nebo drži,
strah me je, da, da se skrijem,
strah me je noči!“

„Pa čemu bi strah te bilo?
Bogek govori
z gromom in oblake stresa,
z bliski jih dani.
Nič se mi ne boj,
sinko zlati moj!“

„Oh, glej, mama, kako v onem kotu
noč reži se,
v blisku kaže mi zobe ognjene,
oj, bojim se, mama, jeze njene!
Zob bojim se njenih in oči!“

„Zlobnež, ki ga tare slaba vest,
ta lahko boji se,
dober človek, dete pridno
te lepote veseli se!

Glej, kot božji smeh
lije k nama v hram že luč se:
noč že išče, kje je zlato jutro,
v vratih med nočjo in dnevom
že obrača svetli ključ se“.

Zlata se svetloba lije,
noč beži,
dete v maminem naročju
sladko spi.